

Seviyorum Demek Yeter mi

– Ali ÖZKANLI · 09 Nisan 2009

Sevgi ortamında yetişen insanlar kendisiyle barışık, kendine ve başkalarına güvenen, sevecen, mutlu, umutlu ve hoşgörölü olurlar. Sevgiyi doğuran ilgidir. İlgisi sevginin hem anası hem de çocuğudur. İlgisiz sevgi iktidarsız sevgidir. Sadece "seni seviyorum" demek yetmez. Bu sevgiyi ilgiye, davranışa dönüştürmemiz gerekir. Bunu yapmayanlar sevginin bedelini ödemekten kaçıyorlar demektir. Bedeli ödenmemiş sevgi haksız kazanca benzer.

Günün birinde çiçek ve su arkadaş olmuşlar. Arkadaşlıkları ilerledikçe birbirlerine olan sevgileri artmış. Çiçek, suyun yanında o kadar mutlu olmuş ki bu mutluluk bir süre sonra aşka dönüşmüş. Âşık olan çiçek, etrafa güzel kokular saçmaya başlamış. Su da çiçeğe karşı içinde bir şeyler hissetmeye başlamış, bir süre sonra o da çiçeğe âşık olduğunu anlamış. Günler ve aylar birbirini kovalamış. Çiçek "Acaba su beni sevmiyor mu?" diye düşünmeye başlamış. Çünkü su, çiçekle pek ilgilenmiyormuş. Çiçek suya "Seni seviyorum" diyor, su da "Bende seni seviyorum" diyormuş. Çiçek sabrederek sonuna kadar beklemiş. Çiçeğin suya olan yakın ilgisine rağmen sudan bir karşılık göremiyormuş.

Beklediğini alamayan çiçek artık etrafa o güzelim kokularını saçamaz olmuş. Son kez suya "Seni çok seviyorum" demiş. Su "Bende seni seviyorum" demiş. Bir zaman sonra çiçek hastalanıp yataklara düşmüş, rengi solmuş, yüzü sararmış. Su çiçeğe yardımcı olmak için başını bekliyormuş. Sonunda çiçeğin ölümü yaklaşmış. Çiçek son bir kez başını döndürerek suya "Seni çok seviyorum" demiş. Su, sevgilisinin bu zor durumu karşısında son çare olarak sevdiğinin günden güne eriyip yok olmasına dayanamayarak doktor çağırılmış. Doktor çiçeği bir güzel muayene etmiş ve "Hastanın durumu ümitsiz, artık elimizden bir şey gelmez" demiş.

Su, sevgilisinin ölümüne sebep olan hastalığın ne olduğunu merak etmiş ve sormuş. Doktor, suya şöyle bir bakmış ve "Çiçeğin bir hastalığı yok, bu sadece susuz kalmış" demiş. Su, sonunda sevgilisine sadece "Seni seviyorum" demesinin yetmeyeceğini anlamış ama canından çok sevdiği aşkını da kaybetmiş. Sular bunun üzüntüsüyle akar dururmuş. Suyun akarken çıkardığı sesleri, suyun sevgilisine yürek acısıyla yaktığı ağtıdır derler...

İnsanoğlu birbirleriyle olan ilişkileriyle imtihan olmaktadır. Başkalarına örnek olan insanlar bazen aile sınavında sınıfta kalmaktadır. Aileyi bir bütün olarak görmek zorundayız. Kadını ayrı, erkeği ayrı, çocuğu ve genci ayrı sınıflara ayırıp, bu sınıfları birbirinden bağımsız gördüğümüz zaman sıkıntılar artmaktadır. Kadın ve erkek bir bütünün iki yarım küresi, bir elmanın yarısı gibi görülmelidir. İnsan hayatında bebeklik, çocukluk, gençlik ve ihtiyarlık birbirinden bağımsız bölümler değildir. Bu devreler bir ırmak gibi kesintisiz akan hayatın devamı olan duraklardır.

Aile huzuru için eşlerin birbirini anlayışla karşılamaları gerekir. Eşler birbirine bağımlı değil bağıdırlar. Bu

bağlılık fiziksel değil manevi ve duygusaldır. Bağlılık bağımlılığa dönüşmediği zaman aile güçlenir ve ayakta kalır. Bu bağlılık karşılıklıdır. Bağlılığı olmayan aileler dışardan bir ve beraber görünseler de manen parçalanmış ve yıkılmıştır. Bunun sonucunda aile dağılır. Dağılmış ailelerin bireyleri de sağlıklı bir ruh yapısına sahiptirler. Sağlıksız ruh hali duygu-düşünce, bilgi-eylem, madde-mana, dünya-ahiret, akıl-yürek dengesini kurmayı güçleştirir. Mutlu ailede eşler birbirinin hassasiyetlerine duysarsız kalamazlar. Erkek hanımına karşı hassas ve hoşgörülü, kadın da kocasına karşı anlayışlı ve sabırlı olup, sıkıntısında onu sakinleştirmelidir.

Toplumda insanların saldırısına maruz kalan iki şeyden biri kişilerde yürek, toplumlarda da ailedir. İnsan için yürek neyse toplum içinde aile odur. Saldırlara karşı her fert yüreğini, toplumda aileyi savunmak zorundadır. Bugün aile kurumuna bilinçli ve planlı bir şekilde saldırılmaktadır. Tehdit edilen değerlerin başında aile gelmektedir. Günümüzde aile kurumunu ayakta tutan toplumlar bu saldırılara karşı meydan okuyan toplumlar olacaktır.

Aile kurumuna değer vermeyen topluluklar, kalabalık yığınları gibidir. Ahlâki değerleri olmayan toplumlar yıkılmaya mahkûmdur. Mutluluk yurdu haline getirilmemiş evlerin, fertlerini bir arada tutamayacağı bilinmelidir. Ailenin çözülüşü, bireysel kokuşma sonucu, toplumsal çözülmenin habercisidir. Çözülmüş her aile, bozguna uğramış erkek, kanadı kırılmış dul kadın ve analı-babalı öksüz-yetim kalmış yarım çocuklar karşımıza çıkarır. Bu yaranın sarılması gecikir, ihmal edilirse toplumda yozlaşma ve çözülme kaçınılmaz hale gelir.

Aile bireyelerine özgürlük sevgiyle ve saygıyla verilir. Sevgiyle verilen özgürlük parçalayıcı ve ayrıştırıcı değil, yürekten bağlayıcı, birlik ve beraberliği kuvvetlendirici bir görev yapar. Sevdiği için evlenenler olabileceği gibi evlendiği için sevenler de olabilir. Önemli olan sevginin gerçek ve samimi bir biçimde oluşmasıdır. Sevgi üretici olmalı tüketici olmamalıdır. Tüketici sevgilerde kişiler birbirini tanıyuncaya ya da kavuşuncaya kadar severler. Erdemli insanlar ise tanıyuncaya kadar değil tanıdıkça seven ve sevilen insanlardır. Bunun karşıtı şıpsedilik, anlık, günlük, haftalık ve aylık sevgilerdir. Bu sevgiler köksüz ağaca benzer. Kolayca kopar, sökülürler.

Aileler bir sistem üzerine kurulmamışsa sağlıklı bir yapı oluşmaz. Kararlar alınırken aile bireyelerinin görüşleri alınmalıdır. Kararlara uyulmayan, karşılıklı sevgi ve saygıya dayanmayan aile çabuk dağılır. Sistemli birliktelik düzenli bir hayatla mümkündür. İnsanın kişiliğini etkileyen en önemli faktör ailedir. Bu etkileşim anne-baba ve çocuk arasında kalmaz, çocuk büyüdüğünde ailesinde gördüğü yapıyı kendi kuracağı aileye taşır. İçinde büyüdüğü ailenin hemen bütün olumlu ve olumsuz yanlarını kendi çocuklarına yansıtır. Anne-baba görevlerini gereği gibi yapmıyorsa o ailede ilişkilerin sağlıklı devam etmesi zorlaşır.

Aile içinde kurallar elbette olacaktır. Ama kurallar katı, değişmez ve kesin kurallar bütünü olarak dayatılırsa insanların, doğuştan gelen duygusal, düşünsel ve bedensel kabiliyetleri ve potansiyel yetenekleri köreltilmiş olur. Hayatın farklı mevsimlerine uyum sağlayamayan bireyler, bir kasetçalar gibi

aynı tepkiyi verdikleri için, hayatın hep kıyısında kalırlar ve bazen hayatla araları tamamen açılır. Hayata uyum sağlama kabiliyetini yitirenlerse, direnemez ve ayakta duramazlar.

Evlerimiz dışardan bakınca sade ve gösterişsiz olmalı ama içinde her türlü güzelliğin yaşandığı bir huzur yuvası olmalıdır. Şu ilginç ve ibretli sözler kulağımıza küpe olmalıdır. "Bugünlerde evlerimiz daha büyük ama ailelerimiz daha küçük, konforumuz arttı ama zamanımız azaldı. Bilgi ve becerimiz arttı ama sorunlarımız çoğaldı. İlaçlar çoğaldı ama hastalıklar arttı. Paramız çoğaldı ama gülmemiz azaldı. Tanıdıklarımız çoğaldı ama dostlarımız azaldı. Çabalarımız arttı ama mutluluklarımız azaldı. Akşam geç yatıyor, sabah yorgun kalkıyoruz. Az kitap okuyoruz ama çok televizyon izliyoruz. Daha çok planlar yapıyor ama daha az sonuç alıyoruz. Varlığımız arttı ama değerlerimiz azaldı. Tribünleri doldurduk ama gönülleri boşalttık. Para kazanmayı öğrendik ama yuva kurmayı beceremedik. Atomu parçaladık ama önyargılarımızı yıkamadık. Acele ettik fakat sabırlı olmayı öğrenemedik. Hayatımıza yıllar ekledik ama yıllara hayat katamadık. Havayı temizledik ama ruhları kirlettik."

Düşünce ve yüreklerde devrim yapamadığımız sürece kalıplarımız ve kalplerimiz sıkışmaya devam edecektir. Gelin bir sevgi köprüsü kuralım. Görünmeyen kablolarla gönüllerimizi birbirine sıkıca bağlayalım. Yaşadığımız yerlerin uzak ya da yakın olup olmaması önemli değil. Önemli olan yürek yakınlığı olsa gerek. Gönüllerde sevgi ile yaşamak dileğiyle...